

[Poulsgaard]

vant til, når vi siger noget om flygtninge, for det er jo også en hellig ko – der må overhovedet ikke tales om flygtninge. De, der nævner ordet flygtninge med et ord, er racister og det, der er værre.

Vendsyssel Tidende bragte den 4. august i år et referat fra Brønderslev Kommune. I Brønderslev er der 5 flygtningebørn, der er kommet i vuggestue. For at passe disse fem flygtningebørn er der ansat en fuldtidspædagog og en fuldtidspædagogmedhjælper. Til at passe 5 børn er der altså ansat 2 mennesker til en udgift på 340.000 kr. for staten. Jamen er der da ikke snart nogen, der kan komme til fornuft!

Under en diskussion her i Tinget forleden stod landets socialminister og sagde: Det er lykkedes os at skaffe varige boliger til 19.000 flygtninge. Jamen flygtninge skal da ikke have varige boliger. Flygtninge skal opbevares, til de kan blive sendt ud af landet igen. Det er ikke så svært, at det går, som det går i Danmark.

Måske er der nogen, der kan huske fra aviserne historien om en ung pige – det er også oppe i min valgkreds i det nordjyske – på 24 år, en enlig mor, der gerne ville have arbejde på en bondegård. Hun og landmanden var enige om arbejdsforhold og det hele; der var bare lige det lille men, at hvis hun tog arbejdet, så mistede hun 10.000 kr. Det er særlig Socialdemokraterne, jeg henvender mig til. I må snart kunne begynde at se, at det her ikke går længere. Det går simpelt hen ikke, at det er mere fordelagtigt at være på bistand, end det er at gå på arbejde. I må til at revidere jeres opfattelse. I gjorde meget godt for Danmark, og vi var glade for jer Socialdemokrater – eller i hvert fald jeres forfædre – der kæmpede og sloges for den lille mand, men nu ødelægger I den lille mand med et skattetryk, der er røveri. Mit skattekort står der 60 pct. på. Det har ingenting med retfærdighed at gøre; det er simpelt hen røveri.

Så begyndte alle fra 1968-generationen, og det var den største ulykke, at de blev født – der skulle have været p-piller, dengang de blev planlagt, for de mennesker har vel nok ødelagt. Hvad kunne vi se og høre i fjernsynet? En ung mand, der var på bistand, kunne få rengøringsarbejde, men hvad sagde den dér sociale fidus, der var med? Han sagde, at den unge mand da ikke skulle tage det rengøringsarbejde, for det var ikke meningsfyldt arbejde. Jamen hvad er det, vi er ved at gøre? Alle de tusindvis af arbej-

derkvinder, der har gået og gjort rent, f.eks. alle dem, der har gået og gjort rent i dette hus igennem alle årene, og som vi har grund til at være stolte af, fordi vi hver morgen får et rent Folkeeting, de udfører ikke meningsfyldt arbejde efter disse kloge pædagogers mening. Kom da snart til fornuft herinde! Jeg tror ikke, I kommer det, men gudskelov er den danske befolkning på rette spor: man har indset, at det er Fremskridtspartiet, man skal sætte sin lid til, hvis vi skal op af hængedyndet.

Hvis jeg skulle nævne noget andet – man kunne jo blive ved med at tale her, for det hele er tosset – kunne jeg nævne Danmarks Radio, for det er noget af det mest tossede. Dér var man lige ved at få en licensstigning på 4 pct. igennem. Alle andre grupper får påbud om, at de skal spare og skære ned. Selvfølgelig havde Danmarks Radio aldrig regnet med, at de skulle have 4 pct. – det havde de kalkuleret med – men de kom igennem med 2 pct.s forhøjelse, og det kan man selvfølgelig ikke klare sig med i Danmarks Radio, nej, uha, uha, uha. Så nu begynder man at skære ned på alle de populære ting. Hvor lidt mere arbejde klarer man sig med i andre lande? Bare det, at der skal sættes to til at læse TV-Avisen i ligestillingens hellige navn, er jo til at brække sig over. Uha, hvor kunne der spares, uden at det gik ud over kvaliteten. Men det er altid de populære udsendelser, man skærer ned.

Jeg har haft den fornøjelse at være ude i den uddannelsesby, de har. Jeg troede simpelt hen, at jeg var faret vild; jeg troede ikke mine egne øjne. Man har simpelt hen i Danmarks Radio en bygning, der er næsten lige så stor som Folketinget, som man bruger udelukkende til uddannelsesformål. Bare det at finde det lokale, jeg skulle være i i denne labyrint, var en helt gåde at finde ud af. Dér skulle fem journalister interviewe mig – de skulle lære interviewteknik, blev der sagt. Jeg sagde ja til det, og så så jeg i ånden, at der sad fem unge, smukke journalister, der skulle lære lidt om journalistik. Men da jeg kom derud, hvad var det så? Det var gamle, trænede journalister, men de har med i deres aftaler, at de 2 gange 2 uger om året har fri til at kunne lave sådan noget pjat, som licensbetalerne betaler. Jeg kunne ikke lære dem nogen interviewteknik, og de kunne heller ikke lære mig noget. Men jeg fik da et godt honorar, som også licensbetalerne betaler, og det siger jeg tak for.